

kom der en Mand ind til mig paa mit Kontor og spurgte, om der var Noget til Hinder for, at han drev Kalfiskeri med sin Baad og sine Redskaber paa Korsør Nor. Jeg spurgte ham saa ud om, hvorledes han drev dette Fiskeri; da jeg fik Forklaring derom, sagde jeg til ham: „Men saa tager De jo Klub og Stub, ogsaa Ungelen.“ „Ja.“ „Saa ødelægges De jo aldeles Fiskeriet for den Korsørste Befolkning.“ „Det bryder jeg mig aldeles ikke om, det er min Ret, det har jeg gjort for et Par Aar siden et andet Sted“ — jeg huster ikke hvilket Sted, han nævnte, men jeg tror, det var Svendborg Sund — „det bryder jeg mig ikke noget om, det rager ikke mig, om det gaar ud over den Korsørste Befolkning.“ Man vil maasse synes, at det er temmelig stærke Udtryk og mene, at jeg lægger Noget til af mig selv, men i Birteligheden fortalte han paa den mest kyniske Maade, at han brød sig kun om at fiske, men brød sig ikke om den stedlige Fiskerbefolkning. Mit Svar gav sig af sig selv, at hans Birtelighed ikke kunde have min Sympati. Hvad Loven hjemlede ham, deri vilde han ikke blive hindret, men jeg henviste ham med det Samme til, at der var en meget stor Fiskerbefolkning, som vilde blive i høi Grad opbragt over hans Færd, at jeg selvfølgelig vilde hde ham min Bestyttelse, for saa vidt det gjordes nødvendigt, men at Sagen let kunde antage en saadan Karakter, at Politiet blev afmægtigt. Jeg antager, at dette var Grunden til, at han fortrak og ikke begyndte at fiske. For en fjorten Dage siden talte jeg med en Korsørst Fisker om det foreliggende Lovforslag og spurgte ham, hvad han syntes om det. Han sagde, at Fiskerne havde ikke Noget at indvende imod Lovforslaget, de vilde gjerne have et Par Aar til at forandre deres Redskaber; i saa Fald vare de fuldstændig villige hertil. Da jeg henviste til Korsør Nor og sagde: Men naar det Lovforslag kommer, løbe I Fare for, at der kommer fremmede Fiskere og fiske Fisken op. „Der kommer Inger,“ var Svaret, og da jeg spurgte, hvorfor ikke det, svarede der, at „det turde man ikke“. Da jeg spurgte nærmere om, hvad det vilde sige, hvad Meningen var, fortalte man, at for et Par Aar siden havde der atter været en Fisker et andet Sted fra, som vilde drive Fiskeri paa Noret, men at Fiskerne i Korsør havde gjort ham forskellige Forestillinger, saa at han havde afstaaet derfra. Jeg spurgte ikke om, af hvad Art disse Forestillinger vare, jeg tvivler ikke paa, at de have været i høieste Grad venstabelige, men det er dog bedre at have en Lov at støtte sig til end

Forestillinger. Jeg gaar altsaa ud fra, at at der i de mere indelukkede Lande, hvor Fiskene let kunne udtømmes, er god Grund til, naar man sætter den gjældende Lovgivning ud af Kraft for disse 4 Aar, at reservere den stedlige Befolkning, at den kan faae de gjældende Bestemmelser opretholdte, for at Fiskeriet ikke skal ødelægges af Novfiskere, der komme andet Steds fra. Dette vil ikke have nogenjomhelst Ulempe for de Fremmede. Der er ikke Tale om, at de hjemlige Fiskere kunne misbruge Retten i egen Interesse; thi de underkaste sig selv de samme Bestemmelser, som gives for de Fremmede. Hvad angaar de hjemlige Fiskere, kan man være vis paa, at de indrette deres Garn saaledes, at det kan bestaa med deres velforsaaede Interesse, uden at Fiskeriet udtømmes. Jeg kan derfor ikke Andet end holde paa det foreliggende Vædringsforslag. Den høitærede Minister indvandt derimod Banstikligheden fra Ministeriets Side ved at skulle benytte den Ret, som gives Ministeriet til at gjøre Undtagelser fra den ny Lov. Dette forekommer mig ikke at kunne frembyde saa store Banstikligheder. Den høitærede Minister omtalte, at man jo maatte have Regler for, hvem der skulde repræsentere Fiskerne paa Stedet, og Regler, hvorefter det skulde afgjøres, hvad der var tjenligt for Fiskeriet. Ja, saa snart vi komme ind paa hele Spørgsmaalet om en ny Fiskerilov, hvorefter der, saaledes som foreslaaet i det Lovforslag, der har ligget for os her og i det andet Thing, skal oprettes Vedtægter for, hvorledes Fiskeriet nærmere skal ordnes paa de enkelte Steder, følger det af sig selv, at der maa gives reglementariske Bestemmelser for, hvem der skal repræsentere Fiskerne, hvorledes de lokale Komiteer skulle sammensættes, som efter Vedtægten skulle tage Beslutning om, hvilke Regler der paa de enkelte Steder skulle gælde med Hensyn til Fiskegarnene o. s. v. Men her er Spørgsmaalet et ganske andet. Her er Spørgsmaalet kun om, hvem der skal kunne forlange den bestaaende Lovgivning opretholdt, og hvilke Betingelserne ere, da der mener jeg behøves ikke Andet end at lægge det Hele i Ministeriets Haand, idet Ministeriet, støttende sig til de Erklæringer, som det faar fra de underordnede Embedsmænd, vil have fuldstændig tilstrækkelige Data til at afgjøre de herhen hørende Spørgsmaal. Naar man vil forestille sig, hvorledes Sagen faktisk vil stille sig, vil man vistnok indrømme, at det ikke vil være rimeligt, at et Andragende skulde komme ind fra et Sted, hvor Meningerne vare forskellige, hvor nogle Fiskere vilde have det paa en Maade og andre paa en